

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

27 septembrie 2017*

„Trimitere preliminară – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolele 7, 8 și 47 – Directiva 95/46/CE – Articolele 1, 7 și 13 – Prelucrarea datelor cu caracter personal – Articolul 4 alineatul (3) TUE – Întocmirea unei liste de date cu caracter personal – Obiect – Perceperea impozitului – Combaterea fraudei fiscale – Control jurisdicțional – Protecția libertăților și a drepturilor fundamentale – Condiționarea căii de atac în justiție de introducerea unei plângeri administrative prealabile – Admisibilitatea listei menționate ca mijloc de probă – Condiții de legalitate a unei prelucrări de date cu caracter personal – Executarea unei sarcini de interes public a operatorului”

În cauza C-73/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace), prin decizia din 3 februarie 2016, primită de Curte la 10 februarie 2016, în procedura

Peter Puškár

împotriva

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky,

Kriminálny úrad finančnej správy,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul M. Ilešič, președinte de cameră, doamna A. Prechal, domnul A. Rosas (raportor), doamna C. Toader și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

greferier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 februarie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Puškár, de M. Mandzák, avocat;
- pentru guvernul slovac, de B. Ricziová, în calitate de agent;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vláčíl, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: slovacă.

- pentru guvernul spaniol, de M. García-Valdecasas Dorrego, în calitate de agent;
 - pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de P. Gentili, avvocato dello Stato;
 - pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
 - pentru Comisia Europeană, de H. Krämer, de A. Tokár și de H. Kranenborg, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 martie 2017,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 7, 8 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), a articolului 1 alineatul (1), a articolului 7 litera (e) și a articolului 13 alineatul (1) literele (e) și (f) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10), precum și a articolului 4 alineatul (3) TUE și a articolului 267 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Peter Puškár, pe de o parte, și Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (Direcția finanțelor a Republicii Slovace, denumită în continuare „Direcția finanțelor”) și Kriminálny úrad finančnej správy (Biroul de combatere a criminalității financiare, Slovacia), pe de altă parte, cu privire la o acțiune având ca obiect obligarea acestora din urmă să elimine numele domnului Puškár de pe o listă de persoane considerate de Direcția finanțelor ca fiind interpușe, întocmită de aceasta în cadrul percepției impozitului și a cărei actualizare este asigurată de Direcția finanțelor, de birourile de impozite care îi sunt subordonate, precum și de Biroul de combatere a criminalității financiare (denumită în continuare „lista în litigiu”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit articolului 1 din Directiva 95/46:

„(1) Statele membre asigură, în conformitate cu prezenta directivă, protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei și în special a dreptului la viața privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.

(2) Statele membre nu pot limita sau interzice libera circulație a datelor cu caracter personal între statele membre din motive legate de protecția asigurată în conformitate cu alineatul (1).”

4 Articolul 2 din directiva menționată prevede:

„În sensul prezentei directive:

- (a) «date cu caracter personal» înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (persoana vizată); o persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un număr de identificare sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;
- (b) «prelucrarea datelor cu caracter personal» («prelucrare») înseamnă orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automate sau neautomate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;

[...]

- (d) «operator» înseamnă persoana fizică sau juridică, autoritatea publică, agenția sau orice alt organism care, singur sau împreună cu altele, stabilește scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal; atunci când scopurile și mijloacele prelucrării sunt stabilite prin acte cu putere de lege sau norme administrative interne sau comunitare, operatorul sau criteriile specifice pentru desemnarea acestuia pot fi stabilite prin dreptul intern sau comunitar;

[...]”

5 Articolul 3 din Directiva 95/46, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede:

„(1) Prezenta directivă se aplică prelucrării automate, în totalitate sau parțial, precum și prelucrării neautomate a datelor cu caracter personal, conținute sau care urmează să fie conținute într-un sistem de evidență a datelor cu caracter personal.

(2) Prezenta directivă nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal:

- puse în practică pentru exercitarea activităților din afara domeniului de aplicare a dreptului comunitar, cum ar fi cele prevăzute în titlurile V și VI din Tratatul privind Uniunea Europeană și, în orice caz, prelucrărilor care au ca obiect siguranța publică, apărarea, securitatea statului (inclusiv bunăstarea economică a statului atunci când aceste prelucrări sunt legate de probleme de securitate a statului) și activitățile statului în domeniul dreptului penal;

[...]”

6 Articolul 6 din această directivă prevede:

„(1) Statele membre stabilesc că datele cu caracter personal trebuie să fie:

- (a) prelucrate în mod corect și legal;
- (b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și să nu fie prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Prelucrarea ulterioară a datelor în scopuri istorice, statistice sau științifice nu este considerată incompatibilă atât timp cât statele membre prevăd garanții corespunzătoare;

- (c) adecvate, pertinente și neexcesive în ceea ce privește scopurile pentru care sunt colectate și prelucrate ulterior;
 - (d) exacte și, dacă este necesar, actualizate; trebuie luate toate măsurile necesare pentru ca datele inexacte sau incomplete din punct de vedere al scopului pentru care sunt colectate sau pentru care vor fi prelucrate ulterior, să fie șterse sau rectificate;
 - (e) păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate o perioadă nu mai lungă decât este necesar în vederea atingerii scopurilor pentru care au fost colectate sau pentru care vor fi prelucrate ulterior. Statele membre stabilesc garanțiile corespunzătoare pentru datele cu caracter personal care sunt stocate pe o perioadă mai mare decât cea menționată, în scopuri istorice, statistice sau științifice.
- (2) Operatorul are obligația să asigure respectarea alineatului (1).”

7 Articolul 7 din directiva menționată are următorul cuprins:

„Statele membre prevăd ca datele cu caracter personal să fie prelucrate numai dacă:

- (a) persoana vizată și-a dat consimțământul neechivoc

sau

[...]

- (c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului

sau

[...]

- (e) prelucrarea este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul sau terțul căruia îi sunt comunicate datele

sau

- (f) prelucrarea este necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de către unul sau mai mulți terți, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protecție în temeiul articolului 1 alineatul (1).”

8 Articolul 10 din Directiva 95/46 prevede:

„Statele membre prevăd ca operatorul sau reprezentantul său să furnizeze persoanei de la care colectează date care o privesc cel puțin informațiile menționate mai jos, cu excepția cazului în care persoana este deja informată cu privire la aceste date:

- (a) identitatea operatorului și, dacă este cazul, a reprezentantului;
- (b) scopul prelucrării căreia îi sunt destinate datele;

(c) orice alte informații suplimentare, cum ar fi:

- destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor;
- dacă răspunsurile la întrebări sunt obligatorii sau voluntare, precum și consecințele posibile ale evitării răspunsului;
- existența dreptului de acces la datele care o privesc și de rectificare a datelor cu caracter personal,

în măsura în care, ținând seama de circumstanțele specifice în care sunt colectate datele, astfel de informații suplimentare sunt necesare pentru asigurarea unei prelucrări corecte a datelor cu privire la persoana vizată.”

9 Articolul 11 din directiva menționată prevede:

„(1) Atunci când datele nu au fost colectate de la persoana vizată, statele membre prevăd obligativitatea ca operatorul sau reprezentantul său, în momentul înregistrării datelor cu caracter personal sau, dacă se are în vedere o comunicare a datelor către terți, nu mai târziu de data la care datele sunt comunicate prima oară, [să furnizeze] persoanei vizate cel puțin informațiile menționate mai jos, cu excepția cazului în care persoana vizată este deja informată cu privire la aceste date:

- (a) identitatea operatorului și, dacă este cazul, a reprezentantului;
- (b) scopurile prelucrării;
- (c) orice alte informații suplimentare, cum ar fi:
 - categoriile de date în cauză;
 - destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor;
 - existența dreptului de acces la datele care o privesc și de rectificare a datelor cu caracter personal;

în măsura în care, ținând seama de circumstanțele specifice în care sunt colectate datele, astfel de informații suplimentare sunt necesare pentru asigurarea unei prelucrări corecte a datelor cu privire la persoana vizată.

[...]”

10 Articolul 12 din aceeași directivă prevede:

„Statele membre garantează oricărei persoane vizate dreptul de a obține de la operator:

- (a) fără constrângere, la intervale rezonabile și fără întârzieri sau cheltuieli excesive:
 - confirmarea că datele care o privesc sunt sau nu sunt prelucrate, precum și informații referitoare la scopul prelucrării, categoriile de date avute în vedere și destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le sunt comunicate datele;
 - comunicarea într-o formă inteligibilă a datelor care fac obiectul prelucrării și a altor informații disponibile cu privire la originea datelor;

– informații cu privire la principiile de funcționare a mecanismului prin care se efectuează prelucrarea automată a datelor care o privesc, cel puțin în cazul deciziilor automatizate prevăzute la articolul 15 alineatul (1);

- (b) după caz, rectificarea, ștergerea sau blocarea datelor a căror prelucrare nu respectă dispozițiile prezentei directive, în special datorită caracterului incomplet sau inexact al datelor;
- (c) notificarea terților cărora le-au fost comunicate datele cu privire la orice rectificare, ștergere sau blocare efectuată în conformitate cu litera (b), dacă această notificare nu se dovedește imposibilă sau nu presupune un efort disproporționat.”

11 Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 95/46 prevede:

„Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge domeniul obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolul 12 și articolul 21, dacă o astfel de restricție constituie o măsură necesară pentru a proteja:

[...]

- (c) siguranța publică;
- (d) prevenirea, investigarea, detectarea și punerea sub urmărire a infracțiunilor sau a încălcării eticii în cazul profesiunilor reglementate;
- (e) un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii Europene, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal;
- (f) o funcție de monitorizare, inspecție sau de reglementare legată, chiar și ocazional, de exercitarea autorității publice în cazurile menționate la literele (c), (d) și (e);

[...]”

12 Articolul 14 din Directiva 95/46 prevede:

„Statele membre acordă persoanei vizate dreptul:

- (a) cel puțin în cazurile prevăzute în articolul 7 literele (e) și (f), să se opună în orice moment, din considerente întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, prelucrării datelor în cauză, exceptând cazul când dreptul intern prevede altfel. Dacă opoziția este justificată, prelucrarea efectuată de operator nu se mai aplică acestor date;

[...]”

13 Articolul 17 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„(1) Statele membre prevăd aplicarea obligatorie de către operator a unor măsuri tehnice și organizatorice de protecție adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii accidentale, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special atunci când prelucrarea presupune transmiterea datelor într-o rețea, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală.

Având în vedere cele mai noi tehnici din sector și costurile punerii lor în aplicare, aceste măsuri trebuie să asigure un nivel de securitate adecvat în ceea ce privește riscurile prezentate de prelucrare și caracterul datelor de protejat.”

14 Articolul 22 din aceeași directivă este formulat după cum urmează:

„Fără să aducă atingere oricărei căi administrative de atac care poate fi prevăzută, *inter alia*, în fața autorității de supraveghere menționată la articolul 28, anterior sesizării autorității judecătorești, statele membre prevăd dreptul oricărei persoane la o cale de atac în justiție în caz de încălcare a drepturilor garantate prin dreptul intern aplicabil prelucrării în cauză.”

15 Articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții prevede:

„Pe lângă textul întrebărilor adresate Curții cu titlu preliminar, cererea de decizie preliminară trebuie să cuprindă:

- (a) o expunere sumară a obiectului litigiului, precum și a faptelor pertinente, astfel cum au fost constatate de instanța de trimitere, sau cel puțin o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările;
- (b) conținutul dispozițiilor naționale care ar putea fi aplicate în speță și, dacă este cazul, jurisprudența națională pertinentă;
- (c) expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal.”

Dreptul slovac

16 Articolul 19 alineatul 3 din Constituția Republicii Slovace (denumită în continuare „Constituția”), care face parte din secțiunea II, intitulată „Drepturile omului și libertățile fundamentale”, prevede:

„Orice persoană are dreptul la protecție împotriva colectării și publicării sau oricărei alte utilizări abuzive a datelor sale cu caracter personal.”

17 Articolul 46 alineatele (2) și (4) din Constituție prevede:

„2. Orice persoană care consideră că i-au fost încălcate drepturile prin decizia unei autorități publice poate solicita instanței competente să examineze legalitatea deciziei respective, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Examinarea deciziilor referitoare la drepturile și libertățile fundamentale nu poate fi în niciun caz exclusă din competența instanțelor judecătorești.

[...]

4. Condițiile și modalitățile protecției judiciare și celelalte forme de protecție juridică se stabilesc prin lege.”

18 Articolul 3 alineatul 1 din Legea nr. 9/2010 privind reclamațiile administrative are următorul cuprins:

„Reclamația administrativă este actul prin care o persoană fizică sau juridică [...]:

- a) solicită protecția propriilor drepturi sau interese protejate prin lege pe care le consideră încălcate prin acțiunea sau prin lipsa de acțiune [...] a unei autorități publice,
- b) invocă nereguli, în special încălcarea unor norme de drept, a căror eliminare este de competența administrației publice respective.”

- 19 Articolul 135 alineatul 1 a doua teză din Codul de procedură civilă, în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„Instanța este de asemenea obligată să respecte deciziile Ústavný súd [Slovenskej republiky (Curtea Constituțională a Republicii Slovace)] și pe cele ale Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la drepturile omului și la libertățile fundamentale.”

- 20 Potrivit articolului 250v alineatele 1 și 3 din Codul de procedură civilă:

„1. Orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-au fost încălcate drepturile sau interesele legitime printr-o ingerință nelegală a unei autorități publice, altfel decât printr-o decizie, și care consideră că este direct vizată de ingerința respectivă sau de consecințele acesteia, poate solicita în justiție o măsură de protecție dacă ingerința în cauză sau consecințele sale persistă sau există riscul ca ele să se repete.

[...]

3. Acțiunea nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul a epuizat căile de atac de care dispune în temeiul legilor speciale.”

- 21 Articolul 164 din Legea nr. 563/2009 privind administrația fiscală (Codul impozitelor), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„În scopul perceperii impozitului, administrația fiscală, Direcția finanțelor și Ministerul Finanțelor sunt abilitate să prelucreze datele cu caracter personal ale contribuabililor, ale reprezentanților acestora și ale altor persoane în conformitate cu o lege specială [...]; datele cu caracter personal pot fi divulgate numai municipalității în calitate de administrație fiscală, administrației financiare și Ministerului Finanțelor, precum și, în cadrul perceperii impozitului și al îndeplinirii sarcinilor care le revin în conformitate cu o lege specială [...], oricărei alte persoane, instanțe sau autorități penale. Prelucrarea informatică [...] poate avea ca obiect numele și prenumele unei persoane fizice, adresa reședinței acesteia și numărul personal de identificare, cu excepția cazului în care aceasta dispune de un număr de identificare fiscală.”

- 22 Articolul 8 din Legea nr. 479/2009 privind autoritățile publice competente în materie de impozite și taxe are următorul cuprins:

„Direcția finanțelor și birourile de impozite sunt autorizate să prelucreze datele cu caracter personal în conformitate cu legislația specială [...] privind persoanele fizice vizate de măsurile adoptate de administrația fiscală în exercitarea funcțiilor sale potrivit prezentei legi sau al unei reglementări speciale; 1) lista datelor cu caracter personal este reprodusă în anexă.”

- 23 Articolul 4 alineatul 3 literele d), e) și o) din Legea nr. 333/2011 privind autoritățile publice competente în materie de impozite, taxe și taxe vamale prevede:

„3. Direcția finanțelor îndeplinește următoarele funcții:

[...]

d) creează, dezvoltă și gestionează sistemele informatice ale administrației financiare [...]; notifică Ministerului Finanțelor intenția de a desfășura activități legate de crearea și de dezvoltarea unor astfel de sisteme informatice ale administrației financiare;

- e) creează și administrează un registru central al operatorilor economici și al altor persoane care se ocupă de activități cărora li se aplică legislația vamală și asigură conformitatea acestuia cu registrele corespunzătoare ale Comisiei Europene; creează și administrează un registru central al contribuabililor; ține și actualizează baza de date; creează și administrează registrele menționate mai sus prin intermediul sistemelor informatice ale administrației financiare;

[...]

- o) informează publicul cu privire la drepturile și la obligațiile sale în materie de impozite și taxe, precum și la drepturile și la obligațiile prevăzute de legislația specială [...]"

24 Potrivit articolului 5 alineatul 3 litera b) din Legea nr. 333/2011:

„Biroul de combatere a criminalității financiare utilizează sistemele informatice ale autorităților fiscale în care acestea colectează, procesează, stochează, transmit, utilizează, protejează și distrug informațiile și datele cu caracter personal ale persoanelor care au încălcat legislația fiscală sau vamală, ale persoanelor cu privire la care este rezonabil să se suspecteze că încalcă legislația fiscală sau vamală sau ale persoanelor care, în cadrul competenței autorităților fiscale, au perturbat sau se poate suspecta, în mod rezonabil, că perturbă ordinea publică, precum și informații suplimentare cu privire la astfel de încălcări ale legislației fiscale sau vamale ori cu privire la astfel de perturbări ale ordinii publice; aceste informații și date cu caracter personal sunt furnizate sau puse la dispoziția Direcției finanțelor, a biroului de impozite sau a biroului vamal în măsura în care este necesar pentru îndeplinirea funcțiilor lor.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 25 Întrucât considera că este victima unei atingeri aduse drepturilor sale referitoare la personalitate prin înscrierea numelui său în lista în litigiu, domnul Puškár a solicitat Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacie), printr-o acțiune introdusă la 9 ianuarie 2014, urmată de o acțiune introdusă la 19 noiembrie 2014, să oblige Direcția finanțelor, toate birourile de impozite subordonate acesteia și Biroul de combatere a criminalității financiare să nu înscrie numele său în lista în litigiu sau în orice altă listă similară, precum și să elimine orice mențiune care îl privește de pe aceste liste și din sistemul informatic al administrației financiare.
- 26 Potrivit domnului Puškár, Direcția finanțelor și Biroul de combatere a criminalității financiare au întocmit și utilizează lista în litigiu, care, potrivit indicațiilor domnului Puškár, cuprinde numele a 1 227 de persoane fizice pe care autoritățile publice le desemnează prin expresia „biele kone” („cai albi”). Această expresie ar fi utilizată pentru a desemna o persoană care servește drept interpus pentru a ocupa funcții de conducere. Fiecare persoană fizică ar fi în principiu legată, cu numărul său personal de identificare și cu un număr de identificare fiscală, de una sau de mai multe persoane juridice, în număr total de 3 369 potrivit indicațiilor domnului M. Puškár, în cadrul căreia sau al cărora aceasta și-ar îndeplini funcțiile pe o perioadă determinată.
- 27 Instanța de trimitere arată că existența listei în litigiu a fost confirmată de Biroul de combatere a criminalității financiare, care susține însă că această listă a fost întocmită de Direcția finanțelor.
- 28 Potrivit instanței de trimitere, lista în litigiu este protejată împotriva „dezvăluirii sau accesului neautorizat”, în sensul articolului 17 alineatul (1) din Directiva 95/46, prin măsuri tehnice și de organizare adecvate. Cu toate acestea, domnul Puškár nu ar fi arătat nici în memoriile sale, nici în ședință că ar fi obținut lista în litigiu cu consimțământul, impus de lege, al Direcției finanțelor sau, eventual, al Biroului de combatere a criminalității financiare.

- 29 Din decizia de trimitere rezultă că Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacă) a respins ca nefondate acțiunile formulate de domnul Puškár și de alte două persoane înscrise în lista în litigiu pentru motive de procedură, și anume faptul că acești reclamanți nu epuizaseră căile de atac în fața autorităților administrative naționale, sau chiar pentru motive de fond.
- 30 În urma unor recursuri constituționale formulate ulterior de domnul Puškár și de aceste alte două persoane, Ústavný súd Slovenskej republiky (Curtea Constituțională a Republicii Slovacă), întemeindu-se, printre altele, pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a decis că, statuând în acest fel, Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacă) a încălcat mai multe drepturi fundamentale ale reclamanților menționați, și anume, printre altele, dreptul la un proces echitabil, dreptul la respectarea vieții private, precum și dreptul la protecția datelor cu caracter personal. În consecință, Ústavný súd Slovenskej republiky (Curtea Constituțională a Republicii Slovacă) a anulat ansamblul acestor decizii în discuție ale Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacă) și a trimis cauzele spre rejudecare la instanța menționată, amintindu-i că era ținută de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie de protecție a datelor cu caracter personal.
- 31 Or, potrivit Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacă), Ústavný súd Slovenskej republiky (Curtea Constituțională a Republicii Slovacă) nu a luat în considerare jurisprudența pertinentă a Curții cu privire la aplicarea dreptului Uniunii în materie de protecție a datelor cu caracter personal.
- 32 În aceste condiții, Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 47 primul paragraf din cartă, potrivit căruia orice persoană ale cărei drepturi au fost încălcate, în speță dreptul la respectarea vieții private în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzut de articolul 1 alineatul (1) și de alte dispoziții ale Directivei 95/46, are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești cu respectarea condițiilor prevăzute la articolul 47 menționat, se opune unei dispoziții naționale care condiționează exercitarea unei astfel de căi de atac în fața unei instanțe administrative de cerința ca reclamantul, pentru a-și proteja propriile drepturi și libertăți, să epuizeze în prealabil căile de atac prevăzute de dispozițiile unei *lex specialis* cum este Legea slovacă privind reclamațiile administrative?
- 2) Dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor, prevăzut la articolul 7, precum și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, prevăzut la articolul 8 din cartă, pot fi interpretate, în cazul unei pretinse încălcări a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, pus în aplicare, în ceea ce privește Uniunea Europeană, în principal prin Directiva 95/46 [și care implică] printre altele:
- obligația statelor membre de a proteja dreptul la respectarea vieții private în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal [articolul [1] alineatul (1)],
 - dreptul statelor membre de a dispune prelucrarea datelor cu caracter personal atunci când este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public [articolul 7 litera (e)] sau pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de unul ori mai mulți terți cărora le sunt comunicate datele și
 - o competență [de limitare] excepțională a statelor membre [articolul 13 alineatul (1) literele (e) și (f)], dacă o astfel de limitare constituie o măsură necesară pentru a proteja un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii Europene, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal,

în sensul că un stat membru nu poate să întocmească, fără consimțământul persoanei în cauză, liste de date cu caracter personal în scopul perceperii impozitului, astfel încât colectarea de date cu caracter personal aflate la dispoziția unei autorități publice în scopul combaterii fraudei fiscale este în sine riscantă?

- 3) O listă a unei autorități fiscale a unui stat membru, care conține datele cu caracter personal ale reclamantului și a cărei confidențialitate a fost garantată prin măsuri tehnice și organizatorice de protecție adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva dezvăluirii sau accesului neautorizat, în sensul articolului 17 alineatul (1) din Directiva 95/46, pe care reclamantul a obținut-o fără consimțământul legal al respectivei autorități fiscale a statului membru, poate fi considerată un mijloc de probă nelegal, a cărui prezentare trebuie să fie respinsă de instanța națională în conformitate cu principiul de drept al Uniunii privind dreptul la un proces echitabil prevăzut la articolul 47 al doilea paragraf din cartă?
- 4) Este conformă cu dreptul menționat la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil (prevăzut în special la articolul 47 din cartă) o modalitate de a proceda a instanței naționale potrivit căreia, în cazul în care, în cauza cu care este sesizată, există divergențe între jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și răspunsul dat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, ea acordă prioritate poziției exprimate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) din TUE și cu articolul 267 din TFUE?"

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

- 33 Trebuie să se constate de la bun început, pe baza indicațiilor furnizate de instanța de trimitere, că datele care figurează în lista în litigiu, și anume, printre altele, numele anumitor persoane fizice, printre care domnul Puškár, constituie „date cu caracter personal” în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46, întrucât este vorba despre o „informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2008, Satakunnan Markkinapörssi și Satamedia, C-73/07, EU:C:2008:727, punctul 35, precum și Hotărârea din 1 octombrie 2015, Bara și alții, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 29).
- 34 Atât colectarea, cât și utilizarea lor de către diferitele autorități fiscale în discuție în cauza principală prezintă, prin urmare, caracterul unei „prelucrări de date cu caracter personal” în sensul articolului 2 litera (b) din aceeași directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 mai 2003, Österreichischer Rundfunk și alții, C-465/00, C-138/01 și C-139/01, EU:C:2003:294, punctul 64, Hotărârea din 16 decembrie 2008, Huber, C-524/06, EU:C:2008:724, punctul 43, precum și Hotărârea din 1 octombrie 2015, Bara și alții, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 29).
- 35 Guvernul spaniol susține, cu toate acestea, că prelucrarea de date cu caracter personal în discuție este exclusă din domeniul de aplicare al Directivei 95/46 în aplicarea articolului 3 alineatul (2) prima liniuță din aceasta, potrivit căruia directiva menționată nu se aplică, în orice caz, prelucrărilor de date cu caracter personal care au ca obiect siguranța publică, apărarea, securitatea statului, inclusiv bunăstarea economică a statului, atunci când aceste prelucrări sunt legate de probleme de securitate a statului, și activitățile statului în domeniul dreptului penal.
- 36 În această privință, trebuie amintit că activitățile menționate cu titlu de exemplu de dispoziția respectivă sunt, în toate cazurile, activități proprii statelor sau autorităților statale, străine de domeniile de activitate ale particularilor (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist, C-101/01, EU:C:2003:596, punctul 43, precum și Hotărârea din 16 decembrie 2008, Satakunnan Markkinapörssi și Satamedia, C-73/07, EU:C:2008:727, punctul 41).

- 37 Curtea a considerat de asemenea că activitățile menționate cu titlu de exemplu la articolul 3 alineatul (2) prima liniuță din Directiva 95/46 sunt menite să definească domeniul de aplicare al excepției prevăzute în dispoziția amintită, astfel încât această excepție nu se aplică decât activităților expres menționate în această dispoziție sau care pot fi încadrate în aceeași categorie (a se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist, C-101/01, EU:C:2003:596, punctul 44).
- 38 Întrucât face inaplicabil regimul de protecție a datelor cu caracter personal prevăzut de Directiva 95/46 și se îndepărtează astfel de la obiectivul subsidiar al acesteia care constă în asigurarea protecției libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, excepția prevăzută la articolul 3 alineatul (2) prima liniuță din această directivă trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte.
- 39 În cauza principală, din decizia de trimitere reiese că datele în discuție sunt colectate și utilizate în scopul percepției impozitului și al combaterii fraudei fiscale. Sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate în această privință de instanța de trimitere, nu rezultă însă că prelucrarea acestor date are ca obiect siguranța publică, apărarea sau securitatea statului.
- 40 În plus, chiar dacă nu este exclus ca datele menționate să poată fi utilizate în cadrul unei urmăriri penale care ar putea fi efectuate, în cazul unor infracțiuni în domeniul fiscal, împotriva anumitor persoane ale căror nume figurează pe lista în litigiu, nu reiese că datele în discuție în litigiul principal ar fi fost colectate cu obiectivul specific de exercitare a unei astfel de urmăriri penale sau în cadrul activităților statului în domeniul dreptului penal.
- 41 Pe de altă parte, reiese din jurisprudența Curții că datele fiscale constituie „date cu caracter personal” în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2015, Bara și alții, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 29).
- 42 În acest context, trebuie arătat că articolul 13 alineatul (1) litera (e) din Directiva 95/46 autorizează statele membre să adopte măsuri legislative pentru a restrânge domeniul obligațiilor și al drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), la articolul 10, la articolul 11 alineatul (1), la articolul 12 și la articolul 21 din directiva menționată dacă o astfel de restricție constituie o măsură necesară pentru a proteja un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal. O limitare a protecției datelor care este conferită de Directiva 95/46 în scopuri fiscale este, așadar, prevăzută expres de directiva menționată.
- 43 Or, articolul 13 alineatul (1) din Directiva 95/46 presupune în mod necesar ca măsurile naționale prevăzute în cuprinsul acestuia, precum cele necesare pentru a proteja un interes economic sau financiar important al unui stat membru în domeniul fiscal, să intre în domeniul de aplicare al acestei directive (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson și alții, C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 73).
- 44 Rezultă din ceea ce precedă că, sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, o prelucrare a datelor cu caracter personal precum cea în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al Directivei 95/46.

Cu privire la prima întrebare

- 45 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care condiționează exercitarea unei căi de atac în justiție de către o persoană care afirmă că i s-a adus atingere dreptului său la protecția datelor cu caracter personal garantat de Directiva 95/46 de epuizarea prealabilă a căilor de atac disponibile în fața autorităților administrative naționale (denumite în continuare „căile de atac administrative disponibile”).

Cu privire la admisibilitate

- 46 Domnul Puškár și guvernul slovac contestă admisibilitatea primei întrebări preliminare.
- 47 Domnul Puškár arată în special că această întrebare este ipotetică, întrucât, în urma respingerii de către instanța de trimitere a primei sale acțiuni pentru motivul că nu formulase plângere administrativă, el ar fi epuizat, anterior celei de a doua acțiuni la instanța menționată, toate căile de atac prealabile posibile.
- 48 De asemenea, guvernul slovac subliniază că decizia de trimitere menționează cel puțin două proceduri angajate de domnul Puškár, fără a preciza care dintre ele face obiectul prezentei trimiteri preliminare. Informațiile care figurează în decizia de trimitere nu ar permite să se determine dacă s-a introdus o plângere în temeiul Legii nr. 9/2010, caz în care prima întrebare preliminară ar fi inadmisibilă din cauza caracterului său ipotetic.
- 49 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul cooperării dintre aceasta din urmă și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în măsura în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 26 aprilie 2017, Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, punctul 55 și jurisprudența citată).
- 50 Întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertință (Hotărârea din 17 iulie 2014, YS și alții, C-141/12 și C-372/12, EU:C:2014:2081, punctul 63). Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai atunci când este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea în special Hotărârea din 26 aprilie 2017, Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, punctul 56 și jurisprudența citată).
- 51 Or, această situație nu se regăsește în speță. Astfel, după cum s-a arătat la punctele 29 și 30 din prezenta hotărâre, din decizia de trimitere reiese că Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovacie) a respins, într-o primă etapă, acțiunile formulate de domnul Puškár și de alte două persoane pentru motivul că, printre altele, aceștia nu epuizaseră căile de atac administrative disponibile, și că aceste decizii au fost anulate de Ústavný súd Slovenskej republiky (Curtea Constituțională a Republicii Slovacie).
- 52 În aceste condiții, nu este evident că interpretarea dreptului Uniunii solicitată de instanța de trimitere nu ar avea nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 53 Prin urmare, prima întrebare este admisibilă.

Cu privire la fond

- 54 Articolul 22 din Directiva 95/46 impune în mod expres ca statele membre să prevadă dreptul oricărei persoane la o cale de atac în justiție în caz de încălcare a drepturilor garantate prin dreptul intern aplicabil prelucrării datelor cu caracter personal în cauză.

- 55 Directiva menționată, care nu conține nicio dispoziție care să reglementeze în mod specific condițiile în care această cale de atac poate fi exercitată, nu exclude totuși ca dreptul național să stabilească de asemenea căi de atac la autoritățile administrative. Dimpotrivă, trebuie observat că articolul 22 menționat arată expres că, „[f]ără să aducă atingere oricărei căi administrative de atac care poate fi prevăzută, *inter alia*, în fața autorității de supraveghere menționată la articolul 28 [din Directiva 95/46], anterior sesizării autorității judecătorești”, statele membre prevăd dreptul oricărei persoane la respectiva cale de atac în justiție.
- 56 Cu toate acestea, trebuie să se stabilească dacă articolul 47 din cartă se opune ca un stat membru să prevadă că epuizarea căilor de atac administrative disponibile constituie o condiție prealabilă introducerii unei asemenea căi de atac în justiție.
- 57 Astfel, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții, revine instanțelor din statele membre, în temeiul principiului cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE, atribuția de a asigura protecția jurisdicțională a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, articolul 19 alineatul (1) TUE impunând, pe de altă parte, statelor membre obligația de a stabili căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii (a se vedea în special Hotărârea din 8 noiembrie 2016, *Lesoochranárske zoskupenie VLK*, C-243/15, EU:C:2016:838, punctul 50, și Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 29).
- 58 Această obligație instituită în sarcina statelor membre corespunde dreptului consacrat la articolul 47 din cartă, intitulat „Dreptul la o cale de atac eficientă [a se citi «efectivă»] și la un proces echitabil”, potrivit căruia orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii au fost încălcate are dreptul la o cale de atac [efectivă] în fața unei instanțe judecătorești (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, punctul 44, și Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 30).
- 59 În consecință, atunci când definesc modalitățile procedurale ale căilor de atac în justiție menite să asigure protecția drepturilor conferite de Directiva 95/46, statele membre trebuie să garanteze respectarea dreptului la o cale de atac efectivă și de acces la o instanță judecătorească imparțială, consacrat la articolul 47 din cartă, care constituie o reafirmare a principiului protecției jurisdicționale efective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, *Star Storage și alții*, C-439/14 și C-488/14, EU:C:2016:688, punctul 46, precum și Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 31).
- 60 Caracteristicile căii de atac prevăzute la articolul 22 din Directiva 95/46 trebuie, astfel, să fie stabilite în conformitate cu articolul 47 din cartă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 decembrie 2015, *Tall*, C-239/14, EU:C:2015:824, punctul 51, și Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 31).
- 61 În speță, este cert în litigiul principal că, prin faptul că a condiționat admisibilitatea căii de atac în justiție, introdusă de o persoană care afirmă că i s-a adus atingere dreptului său la protecția datelor cu caracter personal garantat prin Directiva 95/46, de epuizarea prealabilă a căilor de atac administrative disponibile, reglementarea națională în cauză introduce o etapă suplimentară pentru accesul la instanță. După cum a subliniat și avocatul general la punctul 53 din concluzii, o astfel de modalitate procedurală întârzie accesul la o cale de atac jurisdicțională și poate genera costuri suplimentare.
- 62 Obligația de a epuiza căile de atac administrative disponibile constituie, așadar, în calitate de condiție prealabilă introducerii unei căi de atac în justiție, o restrângere a dreptului la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești în sensul articolului 47 din cartă, care, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, nu este justificată decât dacă este prevăzută de lege, dacă respectă substanța acestui drept și dacă, cu respectarea principiului proporționalității, este necesară și răspunde efectiv

obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, *Star Storage și alții*, C-439/14 și C-488/14 punctul 49).

- 63 Trebuie să se constate că, în cauza principală, reiese din decizia de trimitere că temeiul juridic al obligației de a epuiza căile de atac administrative disponibile este stabilit la articolul 250v alineatul 3 din Codul de procedură civilă, astfel încât această obligație trebuie să fie considerată ca fiind prevăzută de legislația națională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2016, *Star Storage și alții*, C-439/14 și C-488/14, punctul 50, precum și jurisprudența citată).
- 64 În plus, această obligație respectă conținutul esențial al dreptului fundamental la protecție jurisdicțională efectivă, așa cum este consacrat la articolul 47 din cartă. Astfel, obligația menționată nu repune în discuție acest drept în sine. Este impusă doar o etapă procedurală suplimentară pentru exercitarea lui.
- 65 Cu toate acestea, mai trebuie să se verifice dacă obligația de a epuiza căile de atac administrative disponibile răspunde unui obiectiv de interes general și, în caz afirmativ, dacă respectă principiul proporționalității în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă.
- 66 Reiese din decizia de trimitere și din observațiile guvernului slovac că motivele care stau la baza introducerii obligatorii a unei plângeri administrative înaintea introducerii unei căi de atac în justiție sunt legate, pe de o parte, de intenția de a permite autorității administrative, dacă admite argumentele reclamantului, de a remedia cât mai rapid o situație nelegală în cazul în care constată temeinicia acestei plângeri, precum și de a evita introducerea împotriva acestei autorități a unor acțiuni în justiție inopinate. Pe de altă parte, aceste motive au legătură cu faptul că o astfel de obligație contribuie la eficacitatea procedurii jurisdicționale în cazul în care autoritatea menționată nu ar împărtăși opinia reclamantului și în cazul în care acesta ar formula ulterior o cale de atac în justiție, întrucât instanța se poate întemeia în acest caz pe dosarul administrativ existent.
- 67 Rezultă, așadar, că obligația de a epuiza căile de atac administrative disponibile urmărește să degreveze instanțele de litigii care pot fi soluționate direct în fața autorității administrative în cauză, precum și să crească eficiența procedurilor jurisdicționale în ceea ce privește litigiile în care se formulează o cale de atac în justiție în pofida faptului că s-a introdus deja o plângere. Obligația menționată urmărește, în consecință, obiective legitime de interes general.
- 68 După cum reiese și din cuprinsul punctului 62 din concluziile avocatului general, obligația de a epuiza căile de atac administrative disponibile apare ca fiind de natură să atingă aceste obiective, întrucât nu se impune nicio măsură mai puțin restrictivă decât această obligație, care să fie aptă să atingă la fel de eficient obiectivele menționate.
- 69 În plus, nu rezultă că există o disproporție vădită între aceste obiective și eventualele inconveniente cauzate de obligația de a epuiza căile de atac administrative disponibile (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 martie 2010, *Alassini și alții*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punctul 65).
- 70 În această privință, trebuie amintit că Curtea a apreciat că principiul protecției jurisdicționale efective, reafirmat la articolul 47 din cartă, nu se opune unei reglementări naționale care condiționează introducerea unei căi de atac în justiție în materie de servicii de comunicații electronice și de consum de punerea în aplicare în prealabil a unor proceduri de conciliere și de mediere extrajudiciare atunci când aceste proceduri nu conduc la o decizie obligatorie în privința părților, nu determină o întârziere substanțială pentru introducerea unei căi de atac în justiție, suspendă prescripția drepturilor în cauză și nu generează cheltuieli sau generează cheltuieli reduse pentru părți, în măsura în care totuși calea electronică nu constituie unicul mijloc de acces la respectivele proceduri și sunt posibile măsuri

provizorii în cazurile excepționale în care urgența situației le impune (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 martie 2010, Alassini și alții, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punctul 67, precum și Hotărârea din 14 iunie 2017, Menini și Rampanelli, C-75/16, EU:C:2017:457, punctul 61).

- 71 Aceste diferite condiții se aplică *mutatis mutandis* obligației de a epuiza căile de atac administrative disponibile în discuție în cauza principală.
- 72 Revine, astfel, instanței de trimitere sarcina de a examina dacă modalitățile concrete de exercitare a căilor de atac administrative disponibile în dreptul slovac nu afectează în mod disproporționat dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești menționat la articolul 47 din cartă.
- 73 În acest context, trebuie subliniat că domnul Puškár a invocat, printre altele, existența unei incertitudini cu privire la aspectul dacă termenul pentru introducerea unei căi de atac în justiție începe să curgă înainte de luarea unei decizii în cadrul unei căi de atac introduse la autoritatea administrativă în cauză. Dacă situația s-ar regăsi în speță, obligația de a epuiza căile de atac administrative disponibile, care ar putea împiedica accesul la protecție jurisdicțională, nu ar fi conformă cu dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești menționat la articolul 47 din cartă.
- 74 În ceea ce privește întârzierile, trebuie amintit că articolul 47 al doilea paragraf din cartă prevede că orice persoană are dreptul la un proces într-un termen rezonabil. Or, deși acest drept privește, desigur, însăși procedura jurisdicțională, totuși el nu poate să fie compromis printr-o condiție prealabilă introducerii unei căi de atac în justiție.
- 75 În ceea ce privește costurile pe care le poate genera o plângere administrativă prealabilă, după cum a subliniat și avocatul general la punctele 68 și 69 din concluzii, deși statelor membre le este permis, în principiu, să impună o redevență adecvată pentru introducerea unei căi de atac la o autoritate administrativă, o astfel de redevență nu poate fi totuși stabilită la un nivel care poate constitui un obstacol în calea exercitării dreptului la o cale de atac în justiție garantat la articolul 47 din cartă. În această privință, trebuie să se țină seama de faptul că redevența respectivă se adaugă costurilor procedurii jurisdicționale.
- 76 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații naționale care condiționează exercitarea unei căi de atac în justiție de către o persoană care afirmă că i s-a adus atingere dreptului său la protecția datelor cu caracter personal garantat de Directiva 95/46 de epuizarea prealabilă a căilor de atac administrative disponibile, cu condiția ca modalitățile concrete de exercitare a căilor de atac menționate să nu afecteze în mod disproporționat dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești menționat în această dispoziție. Este necesar în special ca epuizarea prealabilă a căilor de atac administrative disponibile să nu determine o întârziere substanțială pentru introducerea unei căi de atac în justiție, să determine suspendarea prescripției drepturilor în discuție și să nu ocazionaze cheltuieli excesive.

Cu privire la a treia întrebare

- 77 Prin intermediul celei de a treia întrebări, care trebuie examinată în al doilea rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională să respingă ca mijloc de probă a unei încălcări a protecției datelor cu caracter personal conferite de Directiva 95/46 o listă precum lista în litigiu, prezentată de persoana în cauză și care conține date cu caracter personal ale acesteia, în ipoteza în care persoana menționată ar fi obținut această listă fără consimțământul, impus de lege, al operatorului acestor date.

Cu privire la admisibilitate

- 78 Mai multe părți și persoane interesate care au prezentat observații în fața Curții consideră că cea de a treia întrebare preliminară este inadmisibilă.
- 79 Pe de o parte, potrivit domnului Puškár și guvernului slovac, această întrebare nu ar prezenta nicio legătură cu dreptul Uniunii, în lipsa unei reglementări a Uniunii referitoare la legalitatea mijloacelor de probă.
- 80 O asemenea argumentare nu poate fi însă reținută.
- 81 Astfel, trebuie să se constate că domnul Puškár solicită controlul jurisdicțional al unei măsuri a autorităților fiscale slovace, și anume întocmirea listei în litigiu, prin care drepturile care îi sunt conferite de Directiva 95/46 au fost, în opinia sa, încălcate.
- 82 Respingerea de către instanța de trimitere a mijlocului de probă în discuție în litigiul principal doar pentru motivul că domnul Puškár l-ar fi obținut fără consimțământul, impus de lege, al operatorului constituie o limitare a dreptului la o cale de atac în justiție garantat de articolul 22 din Directiva 95/46, precum și o limitare a dreptului la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești în sensul articolului 47 din cartă.
- 83 Pe de altă parte, guvernul ceh a exprimat îndoieli cu privire la relevanța celei de a treia întrebări pentru soluționarea litigiului principal, în măsura în care una dintre autoritățile administrative parte în acest litigiu, și anume Biroul de combatere a criminalității financiare, nu contestă existența listei în litigiu. Litigiul principal nu ar ridica, așadar, o problemă referitoare la existența listei în litigiu, astfel încât nu s-ar impune să se decidă cu privire la admisibilitatea acestei liste ca mijloc de probă.
- 84 În această privință, este suficient să se constate că instanța de trimitere nu pare să se fi pronunțat cu privire la împrejurările care înconjoară întocmirea listei în litigiu.
- 85 În aceste condiții, având în vedere jurisprudența amintită la punctele 49 și 50 din prezenta hotărâre, nu este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 86 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, a treia întrebare trebuie considerată ca fiind admisibilă.

Cu privire la fond

- 87 După cum s-a arătat la punctul 82 din prezenta hotărâre, faptul de a respinge o listă, precum lista în litigiu, ca mijloc de probă pentru a dovedi o încălcare a drepturilor conferite de Directiva 95/46 constituie o limitare a dreptului la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești în sensul articolului 47 din cartă.
- 88 Reiese din cuprinsul punctului 62 din prezenta hotărâre că o astfel de limitare nu este justificată, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, decât dacă este prevăzută de lege, dacă respectă substanța acestui drept și dacă, cu respectarea principiului proporționalității, este necesară și răspunde efectiv unor obiective de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.
- 89 Prin urmare, înainte de a putea respinge lista în litigiu ca mijloc de probă, instanța de trimitere trebuie, mai întâi, să se asigure că această limitare a dreptului la o cale de atac efectivă este efectiv prevăzută de dreptul național.

- 90 În continuare, această instanță va trebui să examineze dacă o astfel de respingere aduce atingere conținutului esențial al dreptului fundamental la protecție jurisdicțională efectivă, așa cum este consacrat la articolul 47 din cartă. În acest context, va trebui, printre altele, să se verifice dacă existența listei în litigiu și faptul că aceasta conține date cu caracter personal ale domnului Puškár sunt contestate în cadrul litigiului principal și, eventual, dacă acesta din urmă dispune de alte mijloace de probă în această privință.
- 91 În sfârșit, va reveni instanței menționate sarcina de a aprecia dacă respingerea listei în litigiu ca mijloc de probă este necesară și răspunde efectiv unor obiective de interes general recunoscute de Uniune sau nevoii de protecție a drepturilor și libertăților celorlalți.
- 92 În această privință, rezultă că obiectivul care urmărește să evite utilizarea neautorizată a unor documente interne în cadrul unei proceduri jurisdicționale poate constitui un obiectiv de interes general legitim (a se vedea în acest sens Ordonanța din 23 octombrie 2002, Austria/Consiliul, C-445/00, EU:C:2002:607, punctul 12, Ordonanța din 23 martie 2007, Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:185, punctul 19, precum și Ordonanța din 29 ianuarie 2009, Donnici/Parlamentul, C-9/08, nepublicată, EU:C:2009:40, punctul 13). În plus, în cazul în care o listă precum lista în litigiu trebuie să rămână confidențială și conține de asemenea date cu caracter personal ale altor persoane fizice, există o nevoie de a proteja drepturile acestor persoane.
- 93 Deși respingerea ca mijloc de probă a unei liste precum lista în litigiu, obținută fără consimțământul, impus de lege, al autorității responsabile cu prelucrarea datelor care figurează pe această listă, pare să fie de natură să îndeplinească aceste obiective, revine totuși instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă o astfel de respingere nu afectează în mod disproporționat dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești menționat la articolul 47 din cartă.
- 94 Or, cel puțin în cazul în care persoana ale cărei date cu caracter personal figurează pe listă beneficiază de un drept de acces la aceste date, o asemenea respingere apare ca fiind disproporționată față de aceleași obiective.
- 95 În această privință, trebuie subliniat că articolul 12 din Directiva 95/46 garantează oricărei persoane un drept de acces la datele colectate care o privesc. În plus, din articolele 10 și 11 din Directiva 95/46 reiese că operatorul acestor date trebuie să furnizeze persoanelor în cauză anumite informații cu privire la această prelucrare.
- 96 Deși articolul 13 alineatul (1) din Directiva 95/46 permite să se limiteze întinderea drepturilor prevăzute la articolele 10-12 din aceasta în cazul în care o astfel de limitare constituie o măsură necesară pentru a proteja, printre altele, prevenirea, investigarea, detectarea și punerea sub urmărire a infracțiunilor sau un interes economic sau financiar important al unui stat membru, inclusiv în domeniul fiscal, precum și o funcție de monitorizare, de inspecție sau de reglementare, acesta impune totuși în mod expres ca astfel de limitări să fie adoptate prin măsuri legislative (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2015, Bara și alții, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 39).
- 97 Astfel, pentru a aprecia proporționalitatea unei respingeri a listei în litigiu ca mijloc de probă, instanța de trimitere trebuie să examineze dacă legislația sa națională limitează sau nu limitează, în raport cu datele care figurează pe această listă, drepturile de informare și de acces prevăzute la articolele 10-12 din Directiva 95/46 și dacă o astfel de limitare este, eventual, justificată. În plus, chiar și în cazul în care această situație se regăsește în speță și există elemente care pledează în favoarea unui interes legitim pentru eventuala confidențialitate a listei în cauză, instanțele naționale trebuie să verifice de la caz la caz dacă acestea prevalează față de interesul pentru protecția drepturilor particularului și dacă există în cadrul procedurii în fața instanței menționate alte mijloace pentru a asigura această confidențialitate, printre altele în ceea ce privește datele cu caracter personal ale celorlalte persoane fizice care figurează pe această listă.

- 98 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională să respingă ca mijloc de probă a unei încălcări a protecției datelor cu caracter personal conferite de Directiva 95/46 o listă precum lista în litigiu, prezentată de persoana în cauză și care conține date cu caracter personal ale acesteia, în ipoteza în care persoana menționată ar fi obținut această listă fără consimțământul, impus de lege, al operatorului acestor date, cu excepția cazului în care o astfel de respingere este prevăzută de legislația națională și respectă atât conținutul esențial al dreptului la o cale de atac efectivă, cât și principiul proporționalității.

Cu privire la a doua întrebare

- 99 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 95/46 și articolele 7 și 8 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun unei prelucrări de date cu caracter personal de către autoritățile unui stat membru în scopul perceperii impozitului și al combaterii fraudei fiscale, precum cea efectuată prin întocmirea listei în litigiu în cauza principală, fără consimțământul persoanelor în cauză.

Cu privire la admisibilitate

- 100 Potrivit domnului Puškár, a doua întrebare preliminară este ipotetică și lipsită de interes pentru soluționarea litigiului principal. Astfel, instanța de trimitere ar dori doar să se stabilească dacă prelucrarea unor date cu caracter personal de către Direcția finanțelor este admisibilă ca regulă generală, dar nu ar viza concret lista în litigiu, care ar fi fost întocmită de Direcția finanțelor fără temei legal.
- 101 Cu toate acestea, trebuie să se considere, având în vedere jurisprudența amintită la punctele 49 și 50 din prezenta hotărâre și indicațiile care figurează în decizia de trimitere, că nu este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.

Cu privire la fond

- 102 Trebuie să se examineze a doua întrebare în lumina Directivei 95/46, în măsura în care, după cum reiese, printre altele, din obiectivul acesteia astfel cum este stabilit la articolul 1 alineatul (1) din aceasta, atât timp cât condițiile unei prelucrări legale a datelor cu caracter personal în temeiul acestei directive sunt îndeplinite, se consideră că această prelucrare îndeplinește și cerințele stabilite la articolele 7 și 8 din cartă.
- 103 După cum reiese din cuprinsul punctelor 33 și 34 din prezenta hotărâre, întocmirea unei liste precum lista în litigiu, care conține numele anumitor persoane fizice și le asociază uneia sau mai multor persoane juridice în cadrul cărora aceste persoane fizice ar ocupa în mod fictiv funcții de conducere, constituie o „prelucrare a datelor cu caracter personal” în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva 95/46.
- 104 Potrivit dispozițiilor capitolului II din Directiva 95/46, intitulat „Condițiile generale de legalitate a prelucrării datelor cu caracter personal”, sub rezerva derogărilor permise în temeiul articolului 13 din această directivă, orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie, pe de o parte, să fie conformă principiilor referitoare la calitatea datelor, enunțate la articolul 6 din directiva menționată, și, pe de altă parte, să respecte unul dintre criteriile privind legitimitatea prelucrării datelor, enumerate la articolul 7 din aceeași directivă (a se vedea Hotărârea din 1 octombrie 2015, Bara și alții, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 30).

- 105 Trebuie de asemenea să se amintească faptul că rezultă din obiectivul constând în asigurarea unui nivel de protecție echivalent în toate statele membre, urmărit prin directiva menționată, că articolul 7 din aceasta prevede o listă exhaustivă și limitativă de cazuri în care o prelucrare de date cu caracter personal poate fi considerată ca fiind legală (Hotărârea din 24 noiembrie 2011, ASNEF și FECEMD, C-468/10 și C-469/10, EU:C:2011:777, punctul 30).
- 106 În special, trebuie subliniat că punctul (e) al articolului 7 menționat prevede că prelucrarea datelor cu caracter personal este legală dacă „este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul sau terțul căruia îi sunt comunicate datele”
- 107 Or, întocmirea listei în litigiu apare ca fiind susceptibilă să intre sub incidența acestei dispoziții.
- 108 Astfel, este cert că perceperea impozitului și combaterea fraudei fiscale, în scopul cărora este întocmită lista în litigiu, trebuie să fie considerate ca fiind sarcini de interes public în sensul acestei dispoziții.
- 109 Cu toate acestea, revine instanței de trimitere sarcina să verifice dacă autoritățile slovace care au întocmit această listă sau cele cărora aceasta le este comunicată au fost investite cu sarcinile respective de legislația slovacă.
- 110 În această privință, trebuie subliniat că articolul 6 alineatul (1) litera (b) din Directiva 95/46 impune ca datele cu caracter personal să fie colectate în scopuri determinate, explicite și legitime. După cum a constatat avocatul general la punctul 106 din concluzii, obiectivul prelucrării datelor cu caracter personal este indisolubil legat, în domeniul de aplicare al articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46, de sarcina cu care este investit operatorul. În consecință, atribuirea respectivei sarcini acestuia din urmă trebuie să cuprindă fără echivoc obiectivul prelucrării în discuție.
- 111 Revine totodată instanței de trimitere obligația de a verifica dacă întocmirea listei în litigiu este necesară pentru executarea sarcinilor de interes public în discuție în litigiul principal, ținând seama printre altele de finalitatea exactă a întocmirii listei în litigiu, de efectele juridice la care sunt supuse persoanele care figurează pe aceasta și de caracterul public sau nepublic al acestei liste.
- 112 Trebuie, în această privință, să se asigure respectarea principiului proporționalității. Astfel, protecția dreptului fundamental la respectarea vieții private la nivelul Uniunii impune ca derogările de la protecția datelor cu caracter personal și limitările acesteia să fie efectuate în limitele strictului necesar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson și alții, C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 96, precum și jurisprudența citată).
- 113 Revine, așadar, instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă întocmirea listei în litigiu și înscrierea în aceasta a numelui persoanelor în cauză sunt de natură să realizeze obiectivele urmărite prin acestea și dacă nu există alte mijloace mai puțin restrictive pentru atingerea acestor obiective.
- 114 Faptul că o persoană este înscrisă în lista în litigiu poate aduce atingere anumitor drepturi ale sale. Astfel, o înscriere în lista menționată ar putea dăuna reputației sale și ar putea afecta relațiile sale cu autoritățile fiscale. De asemenea, această înscriere ar putea afecta prezumția de nevinovăție a persoanei menționate, consacrată la articolul 48 alineatul (1) din cartă, precum și libertatea de a desfășura o activitate comercială, prevăzută la articolul 16 din cartă, a persoanelor juridice asociate persoanelor fizice înscrise în lista în litigiu. Rezultă că o astfel de vătămare nu poate fi adecvată decât dacă există suficiente indicii pentru a suspecta persoana vizată că ocupă în mod fictiv funcții de conducere în cadrul persoanelor juridice care îi sunt asociate și că aduce astfel atingere percepției impozitului și combaterii fraudei fiscale.

- 115 În cazul în care instanța de trimitere ar ajunge la concluzia că întocmirea listei în litigiu este necesară pentru îndeplinirea unor sarcini de interes public cu care este investit operatorul potrivit articolului 7 litera (e) din Directiva 95/46, ea ar trebui să mai verifice dacă sunt îndeplinite celelalte condiții de legalitate a acestei prelucrări de date cu caracter personal impuse prin directiva menționată, în special cele care decurg din articolele 6 și 10-12 din aceasta.
- 116 Pe de altă parte, dacă ar exista motive pentru a limita, în temeiul articolului 13 din Directiva 95/46, anumite drepturi prevăzute la aceste din urmă articole, precum dreptul de informare al persoanei în cauză, o astfel de limitare ar trebui, după cum reiese din cuprinsul punctului 96 din prezenta hotărâre, să fie necesară pentru protejarea unui interes menționat la alineatul (1) al articolului 13 respectiv, precum, printre altele, un interes economic și financiar important în domeniul fiscal, și să se întemeieze pe măsuri legislative.
- 117 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei prelucrări de date cu caracter personal de către autoritățile unui stat membru în scopul percepției impozitului și al combaterii fraudei fiscale, precum cea care este efectuată în cauza principală prin întocmirea listei în litigiu, fără consimțământul persoanelor în cauză, cu condiția, pe de o parte, ca aceste autorități să fi fost investite prin legislația națională cu sarcini de interes public în sensul acestei dispoziții, ca întocmirea respectivei liste și înscrierea în aceasta a numelui persoanelor în cauză să fie efectiv apte și necesare în scopul realizării obiectivelor urmărite și să existe indicii suficiente pentru a prezuma că persoanele în cauză figurează în mod întemeiat pe lista menționată și, pe de altă parte, ca toate condițiile de legalitate a acestei prelucrări de date cu caracter personal impuse prin Directiva 95/46 să fie îndeplinite.

Cu privire la a patra întrebare

- 118 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională care a constatat că într-o cauză cu care este sesizată există divergențe între jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cea a Curții să acorde prioritate acesteia din urmă.
- 119 Or, această întrebare a fost adresată de instanța de trimitere în mod general, fără să fi precizat clar și concret în ce anume constau divergențele pe care le invocă.
- 120 Trebuie amintit în această privință că cerințele privind conținutul unei cereri de decizie preliminară figurează explicit la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții, pe care instanța de trimitere se prezumă, în cadrul cooperării instituite la articolul 267 TFUE, că îl cunoaște și pe care este obligată să îl respecte cu strictețe. Astfel, instanța de trimitere trebuie să indice motivele exacte care au determinat-o să aibă îndoieli cu privire la interpretarea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții întrebări preliminare. Aceasta s-a pronunțat deja în sensul că este indispensabil ca instanța națională să ofere un minim de explicații cu privire la motivele care au stat la baza alegerii prevederilor dreptului Uniunii a căror interpretare o solicită, precum și cu privire la legătura pe care o stabilește între aceste prevederi și reglementarea națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată (Hotărârea din 9 martie 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, punctele 72 și 73, precum și jurisprudența citată).
- 121 Cerințele menționate figurează de asemenea în Recomandările Curții de Justiție a Uniunii Europene în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare (JO 2016, C 439, p. 1).
- 122 În speță trebuie să se constate că a patra întrebare nu răspunde cerințelor amintite la punctele precedente.

- 123 Trebuie de asemenea să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, justificarea unei cereri de decizie preliminară nu este constituită de formularea de opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice, ci de necesitatea inerentă soluționării efective a unui litigiu privind dreptul Uniunii (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson și alții, C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 130).
- 124 Prin urmare, a patra întrebare este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 125 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

- 1) **Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații naționale care condiționează exercitarea unei căi de atac în justiție de către o persoană care afirmă că i s-a adus atingere dreptului său la protecția datelor cu caracter personal garantat de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date de epuizarea prealabilă a căilor de atac administrative disponibile în fața autorităților administrative naționale, cu condiția ca modalitățile concrete de exercitare a căilor de atac menționate să nu afecteze în mod disproporționat dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești menționate în această dispoziție. Este necesar în special ca epuizarea prealabilă a căilor de atac administrative disponibile în fața autorităților administrative naționale să nu determine o întârziere substanțială pentru introducerea unei căi de atac în justiție, să determine suspendarea prescripției drepturilor în discuție și să nu ocazioneze cheltuieli excesive.**
- 2) **Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională să respingă ca mijloc de probă a unei încălcări a protecției datelor cu caracter personal conferite de Directiva 95/46 o listă precum lista în litigiu, prezentată de persoana în cauză și care conține date cu caracter personal ale acesteia, în ipoteza în care persoana menționată ar fi obținut această listă fără consimțământul, impus de lege, al operatorului acestor date, cu excepția cazului în care o astfel de respingere este prevăzută de legislația națională și respectă atât conținutul esențial al dreptului la o cale de atac efectivă, cât și principiul proporționalității.**
- 3) **Articolul 7 litera (e) din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei prelucrări de date cu caracter personal de către autoritățile unui stat membru în scopul perceperii impozitului și al combaterii fraudei fiscale, precum cea care este efectuată în cauza principală prin întocmirea unei liste de persoane precum cea în discuție, fără consimțământul persoanelor în cauză, cu condiția, pe de o parte, ca aceste autorități să fi fost investite prin legislația națională cu sarcini de interes public în sensul acestei dispoziții, ca întocmirea respectivei liste și înscrierea în aceasta a numelui persoanelor în cauză să fie efectiv apte și necesare în scopul realizării obiectivelor urmărite și să existe indicii suficiente pentru a prezuma că persoanele în cauză figurează în mod întemeiat pe lista menționată și, pe de altă parte, ca toate condițiile de legalitate a acestei prelucrări de date cu caracter personal impuse prin Directiva 95/46 să fie îndeplinite.**

Semnături